

Is Tom Okker de beste Nederlandse tennisser aller tijden?

Theo Bollerman

Het is een interessante activiteit om sporters uit verschillende tijdperken met elkaar te vergelijken en je dan af te vragen wie de beste was. Aan de Groningse Universiteit is bijvoorbeeld een wereldranglijst van de beste schaatser aller tijden gemaakt, waarbij schaatser uit verschillende periodes met elkaar vergeleken werden op basis van bijzondere vergelijkende rekenmethodes.

Nederlandse tennisdeskundigen houden zich vanzelfsprekend ook onledig met de vraag wie de beste Nederlandse speler aller tijden is. Het leek de Oranje Tennis Club in Den Haag dan ook een goed idee om het 110-jarig bestaan op te luisteren met een verdieping van de vraag of Tom Okker of Richard Krajicek de beste vaderlandse tennisspeler aller tijden genoemd mocht worden.

Om een goed kader te scheppen werd besloten een tentoonstelling in te richten in het vernieuwde clubhuis, gewijd aan de tenniscarrière van Okker. Met televisiebeelden, posters, prenten, boeken, bronzen beeldjes, enkele trofeeën van Okker en niet vergeten zijn eigen Maxply Dunloprackets kreeg de bezoeker een vrij compleet beeld van Okkers' vele overwinningen en de carrières van zijn tijdgenoten als Laver, Rosewall, Roche, Nastase, Newcombe en Borg.

Om de pers te prikkelen daar ook enige aandacht aan te besteden, werd aan deze tentoonstelling de uitdagende stelling gekoppeld, dat overtuigend was aangetoond dat Okker nu officieel de beste speler genoemd kon worden.

De stelling

De discussie over wie de beste Nederlandse tennisspeler aller tijden is, kan alleen bevredigend afgerond worden met een mathematisch correcte benadering. Is dat Richard Krajicek, die Wimbledon gewonnen heeft en tien jaar tot de tien beste spelers ter wereld behoorde met een hoogste ranking als nummer vier? Of is het Tom Okker, die in 1971 en in 1974 de derde plaats op de wereldranglijst bekleedde, en in 1968 en 1969 de mondiale nummer vier was?

Stel, dat we voor een grand slamoverwinning 32 punten rekenen, voor een verloren grand slam finale 8, voor een "gewone" toernooi overwinning 2 punten en voor een verloren finale 1, wie zou dan de hoogste score hebben?

Krajicek won 17 titels inclusief Wimbledon, en verloor nog eens 9 finales. Tom Okker won 41 titels, verloor de finale van de U.S. Open tegen Arthur Ashe en was daarbij nog eens 23 maal verliezend finalist. Tellen we alle behaalde punten bij elkaar op, dan is de stand:

113 punten voor Okker
73 voor Krajicek.

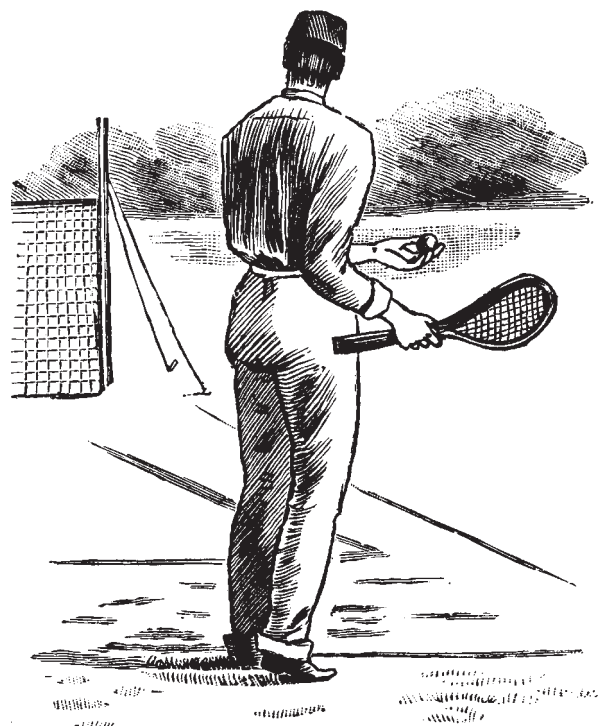
Als we daarbij optellen, dat Okker in totaal ook nog eens 93 dubbeltitels veroverde tegen Krajicek 3 is de conclusie gewettigd, dat Okker zeker het meest all-round was.

De wereldranglijst

Via een andere benadering kan men overigens ook tot dezelfde conclusie komen.

Ook dan moet een objectief criterium uitkomst bieden, namelijk door te kijken wie de langste tijd de hoogste plek op de wereldranglijst heeft bekleed.

Voor de komst van de computer bestonden er twee wereldranglijsten, die door panels van deskundige journalisten werden opgesteld in Engeland en de Verenigde Staten. Dit betrof jaarrankingen, ofwel de beoordeling hoe goed een speler over het gehele jaar gemeten was.

In 1968 kwam Okker op de 4de plaats, na Laver, Ashe en Rosewall. In 1969 ook een 4de plaats. 1970: 5de. In 1971 werd hij over het gehele jaar bekeken 3de. Zo hoog is voor en na hem nooit een Nederlander gestegen. Op grond van deze positie alleen al kan Okker de beste Nederlander aller tijden genoemd worden.

Hij bleef in de top 10 tot 1973. Over het gehele jaar 1974 kwam hij volgens de ATP rekenformule uiteindelijk op de 6de plaats, maar in februari had hij nog de 3de positie ingenomen.

Krajicek heeft slechts twee weken een vierde plaats weten vast te houden. Wel eindigde hij bijna tien jaar in de top tien, terwijl Okker dat slechts zeven jaar had weten te bereiken.

De tegenargumenten

De belangrijkste tegenargumenten zijn van subjectieve aard, behalve dan de visie, dat degene, die een grand slamtoernooi heeft weten te winnen, alleen al op grond daarvan recht heeft op de titel, ongeacht zijn andere prestaties.

Het winnen van een grand slamtitel zou dan alle andere overwinningen teniet doen. Volgens die redenering zou Barry van Aerle, die de Europese titel won, een betere voetballer zijn dan Cruijff. Sommigen vinden dat te veel eer voor één uitschieter, één droomtoernooi.

Andere argumenten zijn, dat Krajicek qua tennis altijd de toeschouwer het gevoel bezorgde, dat hij hoorde te winnen. Des te groter was dan de teleurstelling bij de ook behoorlijke hoeveelheid slechte wedstrijden, die hij heeft gespeeld. Hij kon briljante wedstrijden afwisselen met hele slechte. Okker was elijkmattiger. Aan de andere kant wekte Okker de indruk dat hij kracht te kort kwam voor het echt zware werk, zoals een hele serie vijfsetters. De service van Okker was niet bepaald indrukwekkend. Okker mag dan ook verweten worden, dat hij onvoldoende trainingstijd heeft gegeven aan die onderdelen, die niet zijn sterkste waren.

Krajicek heeft zijn carrière erop afgestemd om het maximale niveau te halen, terwijl Okker er de maximale hoeveelheid geld uit wilde halen. Okker verkoos lucratieve demonstraties boven harde trainingsarbeid. Maar de tijden waren anders; toen Okker in 1968 de finale van de U.S. Open verloren had van Ashe, kreeg hij toch de eerste prijs. Okker was prof geworden, maar

Ashe was luitenant in het leger, en dus tennisamateur. Ashe kreeg \$ 240,- onkostenvergoeding, en Okker streek de \$ 14.000,- van de toernooiwinnaar op. Dit bedrag staat ongeveer gelijk aan wat een verliezer van de eerste ronde van een grand slamtoernooi nu krijgt. Okker's financiële toekomst was nog niet gewaarborgd na zijn loopbaan, terwijl die van Krajicek na drie jaar toptennis niet meer stuk kon.

Technische vergelijkingen zijn irrelevant

Argumentatie dat Krajicek harder sloeg, is niet goed bruikbaar. Ja, hij sloeg harder.

De moderne rackets geven nu eenmaal ongeveer 25 tot 30% meer vaart aan de bal.

In Okker's tijd kwamen de ballen uit een doosje; zelfs de nieuwe waren zachter dan de hedendaagse ballen, die onder druk in een geseald tinnentje worden worden.

Een ander argument betreft de hoeveelheid professionele spelers, die in Okker's tijd beduidend kleiner was. Dat klopt. Echter, de hoeveelheid toernooien waarin je belangrijke punten kon behalen voor de wereldranglijst was ook beduidend kleiner. Voor hetzelfde geld kun je dus stellen dat het in Okker's tijd moeilijker was om door te dringen tot die elitaire groep excellente spelers, die van wedstrijdtennis konden leven.

Uiteindelijk vindt Okker zelf: "Als ik mocht kiezen tussen Wimbledon winnen en deze jarenlange hoge rankings, had ik toch liever de Wimbledonzege op mijn naam gebracht".

Daarbij moet aangetekend worden, dat hij alsnog het financiële aspect buiten beschouwing laat, nu hij via een serieuze loopbaan als galeriehouder (Cobragroep) van een zeer ruim pensioen geniet.

Bron: "Achter de Baseline"

Auteurs Van Scholten en Van Cuilenborg